

עפ"ת 33889/06/16 - מדינת ישראל נגד חסון חזבון

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 33889-06-16 מדינת ישראל נ' חזבון(עציר)
תיק חיצוני:

בפני	כבוד השופט ארז פורת
המערכת	מדינת ישראל
נגד	
המשיב	חסון חזבון (עציר)

פסק דין

1. בפני ערעורה של המדינה על העונש שנגזר לחסון ג'מיל חזבון (להלן: "**המשיב**"), אשר הורשע, על פי הודאתו, בבית המשפט קמא בעבירות שעניינן נהיגה ללא רישיון נהיגה, לפי סעיף 10 (א) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א - 1961 (להלן: "**הפקודה**"), נהיגה בזמן פסילה לפי סעיף 67 לפקודה, וכן נהיגה ברכב ללא ביטוח, לפי סעיף 2(א) לפקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], תש"ל - 1970.

כעולה מפסק דינה של ערכאה קמא, ביום 03/02/15 נתפס המשיב כשהוא נוהג ברכב מסחרי, בכביש פנימי במושב בן עמי, בהיותו פסול מלנהוג מתוקף פסק דין קודם שניתן נגדו בתיק פ"ל 4148-02-14 (להלן: "**התיק הקודם**"), שעה שאין בידו רישיון נהיגה וכן ביטוח לרכב בו נהג.

2. בית המשפט קמא (תיק פל"א 727-02-15, כב' השופט הבכיר יעקב בכר), גזר למשיב פסילה מלקבל או להחזיק ברישיון נהיגה למשך 12 חודשים, וכן הורה על הפעלת עונש פסילת רישיונות על תנאי, בן 3 חודשים, שהיה תלוי ועומד נגדו מהתיק הקודם, במצטבר. כן הוטלו על המשיב עונשי פסילה על תנאי, 3,000 ₪ קנס, צו מבחן למשך שנה וחצי, וכן התחייבות להימנע מהעבירה בסך 5,000 ₪.

הערכאה קמא ראתה שלא להפעיל עונש מאסר מותנה בן 10 חודשים, שהיה תלוי ועומד כנגד המשיב, בעטייה של הרשעתו בתיק הקודם, וחלף זאת הורתה על הארכתו בשנתיים נוספות. לעניין זה ראה בית המשפט קמא לאמץ את המלצת שירות המבחן בתסקיר שהוגש בעניינו של המשיב, ולאורו שוכנע בית משפט קמא כי "הנאשם אכן מתכוון לפתוח דף חדש, זאת לאור ההליך השיקומי בו הוא מצוי והתמדתו בו ולכן אני נותן אמון כי ימשיך באורח חייו הנורמטיביים, החדשים שסיגל לעצמו".

משכך, ראה בית המשפט קמא להעדיף את האינטרס השיקומי על פני זה ההרתעתי, תוך שהוטעם כי המשיב הודה בהזדמנות הראשונה, עובד למחיתו ומפרנס יחיד של משפחתו, התלויה בו כלכלית.

3. בערעורה, עתרה המדינה להחמרה בענישה שהוטלה על המשיב, באופן שיוספ לעונשו רכיב של מאסר ממשי, תוך הפעלה **במצטבר** של עונש המאסר המותנה שהיה תלוי ועומד נגדו. נטען, כי ההחמרה בענישת המשיב מתחייבת נוכח הסיכון הרב שהיה טמון בנהיגתו, שכן מעולם לא הוציא רישיון נהיגה, "תוך הפגנת זלזול וזילות בהחלטת בית המשפט" שפסל אותו מלנהוג, בתיק הקודם. המדינה הפנתה לעברו התעבורתי של המשיב, הכולל 5 הרשעות קודמות, כש-3 מתוכן נסבות על נהיגה בהיותו בלתי מורשה לנהוג, וכן עבר פלילי בעבירות אלימות.

נטען עוד, כי בתסקיר שירות המבחן ציין כי "אין באפשרותנו לשלול חזרה על התנהגות דומה מצידו בעתיד", ועל כן סבורה המדינה כי לא היה מקום ליתן בכורה לשיקולי השיקום, כשבית המשפט קמא "מתבסס על תוצאותיו של הליך טיפולי ייעודי שהמשיב טרם עבר".

עוד נטען, כי כעולה מהתסקיר בעניינו, המשיב אינו עובד בקביעות אלא רק "באופן מזדמן ולא יציב".

4. המשיב עתר לדחיית הערעור. נטען כי פסק הדין בעניינו מאוזן ואינו מקים עילה להתערבות בית משפט זה, שכן המדובר בהרשעה ראשונה שלו בעבירה שעניינה נהיגה תחת פסילה, והרשעותיו בעבר כללו עבירה של נהיגה ללא רישיון, הפחותה בחומרתה מזו שעניינה נהיגה תחת פסילה.

צוין כי שירות המבחן הדגיש שהמשיב השלים טיפול קבוצתי וכי המשך המתווה הטיפולי שהוצע בעניינו, יכול אכן להפחית את הסיכון שהמשיב יחזור על מעשיו. הוטעם, כי הענישה שנגזרה אינה חריגה, והוצבע על פסיקות נוספות שבהן נמנעו הערכאות הדיוניות מהפעלת עונש מאסר על תנאי כשנראה שאכן יש "אור בקצה המנהרה" וסיכוי ממשי לשיקומו של העבריין. נטען כי זהו מצב הדברים בעניינו של המשיב.

5. ב"כ המשיב הוסיף כי מרשו היה נתון במעצר ממשי בעטיו של התיק נשוא הערעור, משך 40 ימים, ותקופה נוספת של כחודשיים במעצר באיזוק אלקטרוני. הודגש עוד שהמשיב עובד לאחרונה בקביעות, והוצגו תלושי שכר מהחודשים מאי-יולי 2016, המלמדים על תעסוקה רציפה באותה התקופה. בנסיבות אלה, עתר לדחיית הערעור.

דין והכרעה:

6. העבירות בהן הורשע המערער, וביחוד העבירה שעניינה נהיגה תחת פסילה, מצדיקות, ככלל, ענישה חמורה באופן משמעותי, מזו שהוטלה על המשיב. (ראו: רע"פ 8013/13 **מסעוד נ' מדינת ישראל** (לא פורסם)).

בית המשפט העליון הטעים פעם אחר פעם כי:

"נהיגה בכבישי הארץ בזמן פסילת רישיון טומנת בחובה סיכונים רבים לביטחונם של נוסעים ברכב והולכי רגל. יתרה על כן, ולא פחות מכך, היא משקפת התייחסות של ביזוי החוק וצווי בית המשפט". (רע"פ 3878/05 **בנגוזי נ' מדינת ישראל** (לא פורסם, וכן ראו רע"פ 7982/13 **שגן נ' מדינת ישראל** (לא פורסם)).

7. כידוע, הענישה היא לעולם אינדיבידואלית, ומדיניות הענישה שצוינה מחייבת התאמה לנסיבות האינדיבידואליות של העניין הנדון.

עיינתי בתסקיר שירות המבחן שהונח בפני הערכאה קמא, ואף לעמדתי, התמונה שהצטיירה היא, כי למשיב נכונות ומחויבות של ממש להשתלב בהליך שיקומי. שירות המבחן שוכנע כי:

"קיימת חשיבות לשלבו בתהליך טיפולי וזאת על מנת לצמצם את הסבירות לחזרה על התנהגות פורצת גבולות מצידו תוך חיזוק יכולותיו וכוחותיו".

המשיב הביע מחויבות ליטול חלק בכל הליך שייקבע בענינו, ובענין זה, השתתפותו המלאה בהליך טיפולי קודם, הינה בבואה נאמנה לרצונו הכן בשיקום.

זאת ועוד; העבירות שבהן הורשע המשיב, נעברו לפני למעלה משנה וחצי, מאז לא הסתבך בכל דבר עבירה, וכעולה מתלושי השכר ואף מהתסקיר, כעת, "עיקר זמנו ומרצו מופנה לעבודה".

8. בנסיבות האמורות, סברתי כי עניינו של המשיב אינו שגרתי והוא נכלל:

"במקרים שבהם נרתם הנאשם להליך שיקומי, או מראה נכונות כנה לעשות כן - עשויים שיקולי השיקום אף לגבור על שיקולי ההרתעה והגמול". (רע"פ 262/14 **נאשף נ' מדינת ישראל** (לא פורסם)).

סבור אני כי האיזון העונשי אליו הגיעה הערכאה קמא, בנסיבות שפורטו, הולם ואינו מצדיק את התערבותי. יודגש, כי המשיב שהה תקופה בלתי מבוטלת במעצר ממשי ובמעצר באיזוק, בעטיו של התיק הנדון וכי הוטלו עליו בערכאה קמא אמצעי ענישה נוספים שבהצטברם יוצרים רשת הרתעה יעילה למשיב, בנסיבותיו. עוד אציין כי מעשי המשיב לא גרמו, למרבה המזל, לכל נזק למשתמשים אחרים בדרך.

9. מהטעמים האמורים, ראיתי לדחות את הערעור.

פסק דינה של הערכאה קמא יעמוד, איפוא, בעינו.

המזכירות תשלח העתק מפסק הדין לב"כ הצדדים.

דיון הקראת פסק הדין שנקבע בתיק ליום 07/09/16 - מבוטל.

ניתן היום, כ"ה אב תשע"ו, 29 אוגוסט 2016, בהעדר הצדדים.